

Další klidná noc v mezích možností.

Ulice pod okny – tramvaj zleva, tramvaj zprava. Stovky aut denně s mírným poklesem od jedenácté do páté ranní. Nádraží třista dvacet metrů – vlak, skřípající na výhybkách. Každých deset minut. Posunovací aktivita zásadně ve dvě v noci. Seřazovací nádraží necelý jeden a půl kilometru – skřípot klínů pod koly a cinkot nárazníků reorganizovaných vagónů od půlnoci do tří... Nic pro vesničana.

David Jota se bez nějaké zjevné příčiny probudil. Nebyl to ale mátožný polospánek kvůli nějakému nezvyklému zvuku, po kterém se otočíte na druhou stranu a pokračujete. Teď byl probuzenější než v práci. Zíral do stropu a pokoušel se přijít na důvod.

Neslyšel ani neviděl nic neobvyklého. Po chvíli si ale uvědomil, že něco je jinak. Světlo! Je ho méně a má jinou barvu – to nebude z ulice. Ta otravná lampa je víc do žluta. Opatrně vstal, aby nevzbudil ženu, a dobelhal se k oknu. Nohy se evidentně ještě neprobudily.

Opatrně přistoupil k oknu a zůstal v šoku zírat na ten zázrak, vlastně dva: pouliční lampa nesvítla a obloha byla tak čistá, že byl vidět měsíc v úplňku. Zářil neuvěřitelně intenzivně, asi se snažil nahradit tu lampu. Neměl šanci.

David se podíval do dálky. Přestože Měsíc úspěšně bránil pozorovat detaily na obloze, zahlédl něco dalšího. Někde daleko a vysoko se pohyboval světelný bod docela slušnou rychlostí. Možná UFO. Ale chvíle pro mimozemšťany pominula stejně rychle, jako vznikla. Ufouni asi nebudou blikat červeným světlem, když jdou na přistání...

V mžiku ale bylo všechno jinak! Následovala katastrofa – světélko se ze vzdálené tečky rychle změnilo na ohnivý přízrak s dlouhým ohonem. Exploze světla donutila Davida zavřít oči.

Když je zase otevřel, svítíl už jen Měsíc a návštěvník byl pryč – shořel, jak už to bolidy dělávají. David v duchu poděkoval náhodě, že ho včas probudila k tomuhle dramatu, a šel si zase lehnout. Nic se nestalo, všude byl klid. Až na auta, tramvaje, vlaky – a funicí manželku.

* * *

Konečně padla.

David se v záplavě spoluobčanů probil k domovu. Jeho špatná nálada se hodinu od hodiny zhoršovala. Bolid byl zajímavý, ale přerušení mu rozhodilo cukr v krvi. Probuzení bylo jako po těžkém flámu – a kolem poledne začal mít vidiny.

Nejdřív to byly jednotlivosti: například ředitel s výložkami armádního generála. Později to byly celé skupiny: kancelář plná bezpečáků jako skupina nebezpečně vypadajících pacholků a u největšího stolu městský kat. To už

litoval, že v kantýně neprodávají měkké drogy nebo alespoň tvrdý alkohol. Že by se přiotrávil obědem?

Pak se podíval z okna a dostal strach, že se zbláznil. Ulice byla plná vojáků, kteří se proplétali oběma směry mezi civilisty nebo postávali u okraje chodníku. Zavírání a otvírání očí nepomohlo, vojáci tam byli stále.

Strachy celý bez sebe se v obvyklou hodinu vydal k domovu. Snažil se chovat jako normálně, ale moc mu to nešlo. Žádný voják ho nezastavil. Vlastně ho všichni ignorovali. Jak se blížil do bezpečí, zdálo se mu, že se uzdravuje, protože počet podivností rapidně klesal. Už to byly zase jen jednotlivosti.

Šok na něj čekal až doma. Žena byla dneska doma dřív a ve skvělé náladě ho přišla do chodby přivítat. Zůstal na ni zírat jak na zjevení.

„Aničko... Co se ti stalo???“

„Co blbneš Davide! Jsem v pořádku... Ale ty seš nějaký bledej!“

„No jo. Od rána je mi špatně... Jdu si lehnout!“

Skutečně zalezl do postele. Ale až poté, co si vzal prášek na uklidnění rozjittřených nervů – manželku nevidíte každý den se zelenou, vrásčitou kůží, s malými rohy, vyrůstajícími ze spánků, a s úsměvem dravce.

* * *

Sešeřilo se a rozsvítily se lampy. David vylezl z postele a rychle se oblékl. Žena právě vycházela z koupelny – rohy se jí ještě zvětšily.

„Zapoměl jsem, že mi volal ráno Petr a já mu slíbil, že k němu zajdu.“

„Už je ti líp?“

„Dobrý, díky,“ odpověděl.

Dalo mu spoustu práce se co nejnenápadněji a nejpřirozeněji vyhnout pohlazení – drápy na její ruce moc láskyplně nevypadaly. Pokusil se o úsměv a vyjel ze dveří jak namydlený blesk.

Přítel ze školních let bydlel jen čtyři zastávky autobusem od Davida. Původně se chtěl jen projít, ale když obešel dům a viděl autobus vjíždět do zastávky, zasprintoval a skutečně se za přítelem vydal. Co na tom, že řidič měl rohy jak kráva a dva zelení trolové se ocucávali na sedadle u prostředních dveří.

Ale situace se dál zhoršovala. S každou další zastávkou se autobus plnil dalšími zrůdami. Davidovy nervy byly na pochodu, ale říkal si, že dokud si ho nevšimají, nebude šílet. Na čtvrté zastávce rychle vystoupil, rozhlédl se a oddechl si. Jediná zelená věc v dohledu byl semafor na nedaleké křižovatce.

Petr bydlel sto metrů od zastávky a David byl rád, že nikoho nepotkal. Domovní zvonek kupodivu fungoval a Petr byl doma. Divil se, ale pustil

Davida dál. Cestou výtahem do osmého patra se David připravoval, že místo přítele uvidí další zrůdu. Takový upír by na něj pasoval – když se Petr rozjel, nasával jak mořská houba.

Ale tady byl svět ještě v pořádku! Petr tvrdil, že je slaměný vdovec a hned ho zavedl do obýváku. Bez ptaní mu přinesl skleničku a nalil mu malinovou limonádu, co stála na stolku. David si uvědomil, že má hroznou žízeň a ani si nevšiml, jak je ta limonáda teplá a odporná.

„Mám problém a potřebuju vrbu a rameno.“

„A je to na tobě vidět,“ pokýval Petr starostlivě hlavou.

„V noci jsem se neočekávaně probudil a viděl jsem přilet bolidu.“

„O ničem nevím,“ přerušil ho Petr, „a stalo se něco zvláštního?“

„Ne. Prostě shořel. Ale potíže začaly kolem poledne. Najednou byla kolem mě spousta vojáků, katů a jejich pacholků. Když jsem šel domů, byla ulice plná nacistů. Doma jsem zjistil, že se Anna změnila na zelenou příšeru s rohy a pořádnými drápy na rukou. Řidič autobusu měl rohy, že se s nima sotva na své místo vešel... Počkat! Když řídil a vrtěl se ve svém křesle, musel bych slyšet, jak naráží těmi rohy do okna. Nic takového jsem neslyšel, takže jsou to jen mé vidiny.“

„A jak vypadám já.“

„Normálně... ale ty vypadáš děsně i bez rohů a drápů!“

„Hele, takový poznámky si vyprošuju – když jsem střízlivej... Takže ulice jsou plné zrůd?“

„No... plně ne,“ zamyslel se David, „teď jsem si něco uvědomil: cesta z práce a cesta k tobě jdou shodným směrem. Když jsem jel z práce domů, nebezpečných bytostí ubývalo. A při cestě sem jich přibývalo. To je divný, ne? Co ty na to jako odborník?“

„To, že mám rád sci-fi ještě neznamená, že jsem odborník na kdejakou blbost. Zvláště ne na ty tvoje vylomeniny... No dobrá: je klidně možné, že tě ten meteorit při svém zániku ozářil neznámými paprsky. A ty teď vidíš nesmysly. Nebo ta horší varianta – záření zvýšilo tvou citlivost a ty teď vidíš pravdu.“

„Jako že jsem si vzal zelenou příšeru s rohama?“

„Nebylo by to nic divného, spousta mužů to po dvacet letů manželství tak skutečně vidí, ale bojí se to přiznat.“

„Hele, já hledám psychiatra a ne manželského poradce... Poslouchej, Péťo, co když ten meteorit neshořel úplně! Něco z něj zůstalo a pořád mě to ovlivňuje.“

„To se moc neliší od toho, co jsem navrhl já – jsi citlivější než jiní a proto vidíš, jak je to proměňuje. Něco jako skrytá invaze.“

„Na to, jakej to je průšvih, to říkáš moc lehce.“

„A co mám dělat? Já žádný potvory kolem sebe nevidím.“

„Měl bys uvažovat, jak využít toho, že je vidím.“

„Nad čím chceš bádát – směrnicí máme, pojedeme do centra.“

„Moc se mi na ulici zrovna nechce,“ ošil se David.

„Vezmu auto a ty budeš pozorovat. Když ses nezbláznil do teď, tak to snad ještě chvíli vydržíš, ne?“

„Snad, jo... Ale co chceš dělat, když tu věc... artefakt... najdeme?“

„Domnívám se, že něco takového nevzniklo přirozeně, to musel někdo vyrobit. Pak se to taky dá rozbít!“

„Myslíš mimozemšťani nebo lidi? Nevíme, zda ten meteorit není jen souhra náhod. Dokážu si představit vojenské využití: třetina civilistů nepřítel se zblázní, zbytek se bude vzájemně vraždit. Rozhodně armáda nebo policie pořádek neudrží, jsou to taky lidi.“

„Máš pravdu, lidi vždycky vymýšlely bejkárny a v poslední letech se to stupňuje. Jednoznačně to je z nudy. Babička pro celou tuto skupinu jevů měla jasnou diagnózu – pálí ho dobré bydlo. Vztaženo na celou společnost. Nemusíme do toho hned zatahovat mimozemšťany... Jak už jsem řek' – pak se to dá rozbít. Jedeme?“

David s nechutí pozoroval přítele, jak se zvedl, protáhl se kolem stolu a směřoval do chodby. Z hluboka se nadech a rezignovaně prohlásil:

„Tak jo... Zkusíme zabránit mimozemské invazi... A nebo dalšímu pitomému sociálnímu experimentu.“

* * *

Jen vyšli z domu, narazili na skupinku mladých a zelených.

Přesněji asi polovina z nich měla rohy a velké drápy skrývala v kapsách. David se snažil dívat jinam a moc si přál, aby to byly jen jeho vidiny a ne skutečné změny. Pokusil se přesvědčit sám sebe, že fyzické změny by vnímali i sami postižení, nebo by to viděli u ostatních – a šleli by, útočili nebo prchali.

Hlouček ve veselém rozhovoru kolem nich bez povšimnutí prošel a David šel za Petrem, který přešel ulici a směřoval k zaparkovanému autu. Rozhlédl se a následoval ho. Petr nastartoval, opatrně vycouval z řady a vyrazil směrem narůstajícího počtu zrůd.

Mělo to poměrně strmý gradient. Provoz byl slabý a Petr si tachometru moc nevěšmal. Za deset minut byl zelený každý, koho potkali. Také se začali objevovat bytosti mnohem nebezpečnější – upíři a vlkodlaci.

Petr klidně řídil, protože nic z toho neviděl. Po očku pozoroval Davida a přemýšlel nad tím, jak lehce tomu cvokovi uvěřil. David mu hlásil nárůst počtu ne-lidí a narůstající počet nových druhů. Ale teď byl nějak podezřelě ticho. Petr rychle otočil hlavu a podíval se na přítele podrobněji: *panenko skákavá, on ty zrůdy skutečně vidí!*

Důvod však byl jiný – David si při letném pohledu na levou stranu ulice všiml Petrových zelených rukou na volantu a obřích drápů. Jediným pohybem by ho přesekl na dvě půlky. David se silou vůle soustředil na svou stranu ulice a v duchu si stále opakoval, že jsou to jen jeho vidiny, že přítel ho neohrožuje. Nejprve to byl jen dojem, ale za další tři minuty se přemohl a dostal přes sevřené hrdlo zvolání:

„Ubývají! Nejbližší ulici jeď doprava. Zapamatuj si tu pumpu u předchozí křižovatky, tu hned za dálnicí – to bude souřadnice kolmá na centrum. Teď najdeme souřadnici pro směr rovnoběžný s dálnicí... Ještě jsi se neztratil?“

„Asi jsi zapoměl, že kousek odtud bydleli prarodiče. Celou tuhle oblast jsem o prázdninách vždycky prolezl asi tak stokrát. Neboj,“ řekl Petr vyrovnaným hlasem a odbočil do jednosměrky.

„Ty vole, ty nekoukáš?“

„Ach jo, ta jednosměrka tu minulý týden ještě nebyla... Naštěstí je minimální provoz.“

„V téhle zapadlé uličce ale nikoho nepotkáme. Co nejdřív musíš zase doprava.“

Kroužili po ulicích dobrou půhodinu, než získali představu o umístění centra potíží. Napadlo to Petra:

„Já vím, kde to bude! Za tím věžákem je opuštěný a notně zdevastovaný stadion. To by bylo ideální místo na schovku... Jenže tam se autem nedostanu – je tam nějaké tržiště nebo burza.“

„Vzpomínám si... To bude stačit. Zastav tady u chodníku.“

Petr zastavil a obrátil se na Davida. Chtěl mu položit konejšivě ruku na rameno, ale ten se s děsem v očích prohnul jako kočka, prudce otevřel dveře a vyběhl do tmy s výkřikem:

„Počkej na mně!“

* * *

David běžel ke stadionu. Kdysi to byla honosná stavba. Vzpoměl si, že tu několikrát byl s tátou na nějakém zápase. Pravda, ten ho moc nezajímal, on koukal po holkách. Dodatečně zalitoval, že si víc neužil otcovu přítomnost, teď by se mu nějaká ta rada hodila.

Blížil se klusem k polorozpadlým dřevěným stánkům pokladen, krčícím se u vysoké stěny. Všechno se to jevilo menší než ve dvanácti letech, ale přesto to byla obrovská stavba. Jenže to nestačilo – před několika lety se postavil nový stadion s dvacetinásobnou kapacitou ve vedlejší čtvrti a teď už tu stála jen ruina, kterou pohrdli i bezdomovci.

Kupodivu měl dostatek energie, přeskočil rzí narušenou zborcenou hlavní bránu a vzápětí vběhl hlavním vchodem a dlouhou chodbou na kdysi svěže

zelenou plochu.

A ten pohled ho přimrazil na místě – přesně uprostřed hřiště stál velký stroj. David v něm vytušil klasický disk létajícího talíře, ale množství nástaveb, výstupků, boulí a antén mnoha typů z něj dělalo bednu kitu.

Už vážně blbnu, zděsil se. Rozhodnutí mu netrvalo ani sekundu, ale stihl se obrátit sotva o čtvrtinu, když se mu okolí kamsi ztratilo a on vnímal jen – nic! Ani tělo, ani světlo, ani tmu, ani teplo, ani zimu. Než z toho mohl začít šílet, tělo se vrátilo a s ním i další vjemy. Asi ho něčím paralyzovali. Ale vzápětí mu došlo, že je jen zkoprnělý leknutím. Pak si uvědomil, že je pořád natočený do boku, jak chtěl utéct. Otočil se dopředu a spatřil lehce rozmazaného zeleného humanoida – buď za tlustým sklem nebo to byl nestabilní hologram.

„Tak pánovi se naše loď nelíbí...“ řekl humanoid a přestal být tolik rozmazaný.

„Prosím?“ vyvalil David oči.

„Aha, musím pomalu – když jsem tě přenášel na palubu, mohli jsem si přečíst tvé myšlenky a pocity. Zrovna sis myslel, že náš stroj vypadá jako krabice... nevím čeho.“

„Heleď, právě jsem zjistil, že mám ve vesmíru bratra, kterej mi tyká, a že teleport je možný. A ty tu konverzuješ o blbosti, jakoby sme byli... no sakra – bratři!“

„Nechtěl jsem tě vyděsit větou typu 'Přicházím v míru',“ zasmál se mimozemšťan zcela lidsky, „ a taky jsem doufal, že se o to rychleji dostaneš ze šoku. Zdá se, že ne... Ptej se.“

„Obsazujete Zemi?“

„Myslíš něco jako invaze?“ věděl mimák hned, na co se ptá. To bylo vážně podezřelé!

„Ano. Vypadá to na první fázi – dezorientace nepřítele!“

„No jasně,“ zasmál se mimák o stupeň hlasitěji, „pilot a hračkář – v jedné osobě – rozkládají civilizaci na planetě Zemi... Pravé hollywoodské drama!“

„Sice ty fantasmagorie nečtu, ale pár filmů a seriálů už jsem viděl. Mimozemšťan při prvním kontaktu – a mluví z cesty. To jsem ještě neviděl! Něco jako: mimozemšťané mají jen tři mozkové buňky a ty si cestou jednu ztratil, druhá se ti při přistání rozbila a ta třetí to sama nestíhá... Co máš s tím Hollywoodem?“

To už mimák za stěnou smíchy řval. Rozhodně nevypadal jako uchvatitel.

„Davide Joto, ty seš úplněj komik. Ale jinak si jako všichni pozemšťané. Jak můžeš nechápat, že vaše filmy sleduje trilion bytostí na planetách v okruhu šedesáti světelných let?“

„Aha... bez licencí, koncesí... co autorská práva?“

„Nemůžeme za to, že v oboru rádiových vln záříte jako lampión. Naopak to vy byste měli být rádi, že nejsme agresivní – jako lidi. Ale s každým světelným

rokem roste pravděpodobnost, že se na vás někdo přiletí podívat! Třeba mu zachutnáte a nějaké intelligence si ani nevšimne...“

„Mluví z tebe Hollywood,“ konstatoval David. Hluboce zavzpomínal:

„A to druhé slovo... 'Hračkář'? ... Tím myslíš co???“

„To je u nás taková profese. Projektujeme a realizujeme zařízení pro městské hry. To co si zažil, to je typická městská hra. A tobě, Davide Joto, musím poblahopřát – kdyby jsi byl u nás, měl bys jednoznačně nejlepší čas. Byl bys celoplanetární vítěz.“

„No jo, mluvíš mým jazykem, ale nestačí to. Nechápu ani slovo... Musíš to vzít od začátku – takže ty zrůdy na ulicích je jen hra?“

„Vysvětlím ti to: jak tak už celou věčnost sledujeme ty vaše slátaniny, ovlivnilo to i naši kulturu. Šíříte do Galaxie jed, Davide. **Přemíra fantazie několika jedinců ubíjí fantazii zbytků.** V tom se od vás moc nelišíme, ten mor funguje i na nás a co vím, i na většinu ostatních ras. Ale to je jen můj osobní názor...“

U nás si získaly velkou oblibu vaše horory. Fungujeme trošku jinak, u nás má psychická síla, fantazie jedince, dopad na jedince samotného i na společnost. Hračkář nula byl vysoce postavený úředník, co vymyslel řešení situace, která byla v době mého narození vážně katastrofální. Dokonce jsem byl výjimečným dítětem. Ne snad pro mé zvláštní vlastnosti, ale proto, že jsem byl prvním dítětem, narozeným po dvacetiletém výpadku. Hračkář vymýšlí scénáře a podle nich pak programují své hrací automaty.

Nepřerušuj mě, snažím se o ucelený obraz... Před několika vašimi lety se nám jeden hrací automat, pojmenovaný 'Goliáš', ztratil. Pátrali jsme dlouho a teprve nedavno jsme zjistili, co se stalo: nějaký snílek si ho ukradl pro sebe. Chtěl rozšířit jeho možnosti, protože scénáře hračkářů mu přišli moc nudné. Mimochodem slovo nuda netřeba překládat, tu jsme chytili od vás. Měl ten nejblbější nápad, co mít mohl: propojil hrací automat s počítačovým centrem.

Hrací automat si rozšířil obzory a začal toho hlupáka vydírat a on mu dodělával další vylepšení – fyzické i duševní. Od určité chvíle ho ten přemoudřejší automat začal přímo ovládat a tehdy jsme ho odhalili, protože udělal pár chyb. Snažili jsme se ho ovládnout a pak i zničit, ale ze všech nástrah a pak i z obklíčení unikl. A protože to byl hrací automat, věděl, kde se nachází Země a hledal tady záchranu. V malé lodi, kterou mu jeho otrok postavil, přiletěl včera večer sem.

A tady měl štěstí v neštěstí – srazil se s nějakým kosmickým šutrem, ale explozi lodě přežil. Jenže přišel o všechna duševní vylepšení a zbyl z něj obyčejný hrací automat. Spadl sem na stadion a zcela ho ovládl základní program a on spustil náhodně vybranou hru. Ne, že by nedošlo k pokusům vymyslet nějaké vlastní potvory, ale naše utlačovaná fantazie vždycky skončí u příšer z Hollywoodu. Proto si viděl samé obvyklé hrůzy...“

„Jestli to dobře chápu,“ dostal se David konečně ke slovu, „pak hra

spočívá v nalezení hracího automatu v co nejkratším čase?“

„V zásadě ano, ale je to mnohem komplikovanější. Tehle 'automat na útěku' po srážce zapoměl, že je na Zemi, a zmátlo ho, že lidé nereagovali na vysílání, jak bychom reagovali my. Proto jsi začal mít – jak ty říkáš – vidiny až v poledne. Náhoda tomu chtěla, že jediný způsobilý v okamžiku srážky lodi s šutrem si byl právě ty a on si tě uložil do paměti. Když lidé nereagovali, podle psychického vzoru tě vyhledal a spokojil se jen s jedním hráčem.“

„Tak takový hrátky bych si rád v budoucnu odpustil!“

„Neboj se, automat si odvážím s sebou. Už budeš mít klid. Teď tě přemístím rovnou ke kamarádovu autu – alespoň ti uvěří, až mu to budeš vyprávět. Nemá ale smysl, abys něco někam hlásil, můj stroj je pro vaše vojenské systémy neviditelný... Žij blaze, pozemšťane.“

Mimák zvedl pravou ruku na pozdrav ala Star Trek – měl mezeru mezi prostředníčkem a prsteníčkem. I přes lehké rozmazání bylo zřejmé, jak dobře se u toho baví.

Pak následoval zas ten prádný pocit a David stál pět metrů od Petra, který se opíral o auto a nervózně pozoroval stadion. Když se David zjevil, jen hekl a hned mu bylo všechno jasné. Beze slova otevřel dveře u spolujezdce a pokynul Davidovi dovnitř. Oběhl předek a posadil se za volant. Chvilí zamyšleně přítele pozoroval a pak přikývl. Nastartoval, ale než zařadil rychlost, znovu se k Davidovi otočil a byl pevně rozhodnut:

„Tak pojď ke mně... Otevřu něco lepšího než tu hnusnou limonádu...“

+ + +